

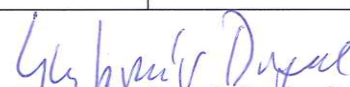
Vzor

výroční zprávy o činnosti subjektu v oblasti poskytování informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím

Výroční zpráva za rok 2016 o poskytování informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím

Počet podaných žádostí o informace		
(§ 18 odst. 1 písm. a) zákona)	282	
Žádosti vyhověno	243	z toho 56 x částečně 187x zcela
Počet vydaných rozhodnutí o odmítnutí žádosti (i částečném)	81	z toho 56 x částečně 25x zcela
Žádost odložena	14	
Počet podaných odvolání (rozkladů) proti rozhodnutí o odmítnutí žádosti	2	
(§ 18 odst. 1 písem. b) zákona)		
Opis podstatných částí každého rozsudku soudu ve věci přezkoumání zákonnosti rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti o poskytnutí informace	viz příloha	
(18 odst. 1 písem. c) zákona)		
Přehled výdajů vynaložených povinným subjektem v souvislosti se soudními řízeními		
(18 odst. 1 písem. c) zákona)		
Výčet poskytnutých výhradních licencí	0	
(18 odst. 1 písem. d) zákona)		
Počet stížností podaných podle § 16a zákona	4	dosud nevyřízeny
(18 odst. 1 písem. e) zákona)		
Další informace vztahující se k uplatňování zákona		
(18 odst. 1 písem. f) zákona)		

V Praze dne 20.2.2017

JUDr. Ljubomír Drápal
předseda Krajského soudu v Praze

MINISTERSTVO SPRAVEDLNOSTI ČESKÉ REPUBLIKY
Vyšehradská 16, 128 10 Praha 2
Tel.: +420 221 997 111

www.justice.cz

V Praze dne 10. 11. 2016
Č.j.: MSP-877/2016-OSV-OSV/2

Ministerstvo spravedlnosti ČR z podnětu odvolání Ing. J. [redacted] F. [redacted] nar. [redacted] bytem K. [redacted], [redacted] K. [redacted] proti rozhodnutí Krajského soudu v Praze ze dne 14. 10. 2016 sp. zn. Si 345/2016

vydává

podle § 16 odst. 3 a § 20 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „InfZ“), a §§ 89 a 90 zákona č. 500/2004 Sb., o správním řízení (správní řád), toto

r o z h o d n u t í :

Podle § 90 odst. 5 správního řádu se potvrzuje rozhodnutí Krajského soudu v Praze ze dne 14. 10. 2016 sp. zn. Si 345/2016 a odvolání se zamítá.

Odůvodnění:

Žadatel požádal dne 29. 9. 2016 Krajský soud v Praze jako povinný subjekt ve smyslu § 2 odst. 1 InfZ (dále jen „orgán prvního stupně“) o poskytnutí informací týkajících se rozhodovací činnosti Okresního soudu v Nymburce. Konkrétně požádal o sdělení, 1) kolika obžalovaným zamezil soudce Rajm násilím v účasti na hlavním líčení za poslední rok a 2) kolik z těchto obžalovaných nemohlo být přítomno ani vynesení rozsudku. Žadatel dále požádal o sdělení 3) počtu obžalovaných z trestného činu maření úředního rozhodnutí, kteří byli za poslední rok u Okresního soudu v Nymburce odsouzeni k nepodmíněnému trestu a 4) kolik z těchto odsouzených bylo odsouzeno k trestu vyššímu, nežli byl ten, který měli údajně mařit.

Orgán prvního stupně rozhodl dne 14. 10. 2016 o odmítnutí žádosti.

V odůvodnění odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž je poskytnutí informace možné odmítnout rovněž z důvodů faktických, přičemž typickým důvodem je situace, kdy povinný subjekt požadovanou informaci nemá. Právě takovým případem je dle orgánu prvního stupně žadatelova žádost, neboť dotázaný soud požadovanými informacemi nedisponuje. Proto mu nezbylo než žadatelovu žádost odmítnout.

Žadatel podal dne 25. 10. 2016 proti rozhodnutí orgánu prvního stupně odvolání.

Žadatel ve svém podání vyzývá orgán prvního stupně, aby si informace zjistil, pokud je skutečně nemá k dispozici. Zároveň uvedl, aby toto jeho podání bylo považováno za odvolání proti rozhodnutí o odmítnutí žádosti.

Orgán prvního stupně předložil žadatelovo odvolání spolu se svým spisovým materiálem sp. zn. Si 345/2016 odvolacímu orgánu.

Odvolací orgán napadené rozhodnutí Krajského soudu v Praze ze dne 14. 10. 2016 sp. zn. Si 345/2016 přezkoumal a dospěl k závěru, že odvolání není důvodné.

Odvolací orgán vycházel ze spisu Krajského soudu v Praze. K dispozici měl žádost o informace ze dne 29. 9. 2016, rozhodnutí soudu ze dne 14. 10. 2016 a žadatelovo odvolání ze dne 25. 10. 2016.

Odvolací orgán posoudil věc následovně.

Právo na informace patří podle Listiny základních práv a svobod, která je součástí ústavního pořádku České republiky, mezi základní politická práva. Podle čl. 17 odst. 1 až 5 Listiny, svoboda projevu a právo na informace jsou zaručeny, každý má právo vyjadřovat své názory slovem, písmem, tiskem, obrazem nebo jiným způsobem. Právo vyhledávat a šířit informace lze omezit zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti. Státní orgány jsou povinny přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti.

Výkladové pravidlo pro zákonem stanovená omezení základních práv a svobod zakotvené v čl. 4 odst. 4 Listiny stanoví, že při používání ustanovení o mezích základních práv a svobod musí být šetřeno jejich podstaty a smyslu a taková omezení nesmějí být zneužívána k jiným účelům, než pro které byla stanovena. Ústavní soud v této souvislosti mnohokrát judikoval, že rozsah omezení základních práv a svobod je třeba z těchto důvodů vykládat restriktivně.

Taktéž podle Mezinárodního paktu o občanských a politických právech má každý právo na svobodu projevu. Toto právo zahrnuje svobodu vyhledávat, přijímat a rozšiřovat informace a myšlenky všeho druhu. Užívání práv zde uvedených s sebou ovšem nese zvláštní povinnosti a odpovědnost, a proto může podléhat určitým omezením. Tato omezení mohou být stanovena pouze zákonem a musí být nutná k respektování práv nebo pověsti jiných nebo k ochraně národní bezpečnosti nebo veřejného pořádku nebo veřejného zdraví nebo morálky.

Rovněž Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod ve svém čl. 10 stanoví, že každý má právo na svobodu projevu. Toto právo zahrnuje svobodu zastávat názory a přijímat a rozšiřovat informace nebo myšlenky bez zasahování státních orgánů a bez ohledu na hranice. Výkon těchto svobod, protože zahrnuje i povinnosti i odpovědnost, nicméně může podléhat takovým formalitám, podmínkám, omezením nebo sankcím, které stanoví zákon a které jsou nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, územní celistvosti nebo veřejné bezpečnosti, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky, ochrany pověsti nebo práv jiných, zabránění úniku důvěrných informací nebo zachování autority a nestrannosti soudní moci.

Podle názoru odvolacího orgánu je právo na informace jedním ze základních lidských práv a je odrazem principu veřejné kontroly fungování demokratického státu. Právním předpisem, kterým je v České republice realizováno právo na svobodný přístup k informacím, je InfZ. Postup při vyřizování písemných žádostí o poskytnutí informace je upraven v ustanoveních §§ 14 a 15 InfZ. Primární povinností povinného subjektu je s ohledem na § 14 odst. 5 písm. d) InfZ poskytnutí informace v souladu s žádostí. Omezení práva na informace vycházející z principů uvedených v Listině základních práv a svobod a v Mezinárodním paktu o občanských a politických právech je přesně vymezeno v ustanoveních §§ 7 až 12 InfZ. Povinný subjekt tedy při posuzování žádosti o informace musí vždy posoudit, zda požadované informace neobsahují některé z chráněných informací, jimiž jsou zejména

1. osobní údaje (viz § 8a a § 8b InfZ a ustanovení zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů),
2. informace o soukromí (viz § 8a InfZ a ustanovení §§ 84 až 90 NOZ),
3. utajované informace (viz § 7 InfZ a ustanovení zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti),
4. obchodní tajemství (viz § 9 InfZ a ustanovení § 504 NOZ),

5. další informace, které jsou chráněné podle zákona č. 106/1999 Sb., např. informace podle ustanovení § 11 odst. 2 písm. a) a c) nebo § 11 odst. 3,
6. další informace, které jsou chráněné podle zvláštních zákonů (např. bankovní tajemství, telekomunikační tajemství aj.),

a v rozsahu odpovídajícím výsledku tohoto posouzení veškeré ostatní informace poskytně. Při posuzování vychází z respektu k principům minimalizace a selekce zakotveným v ustanovení § 12 InfZ, podle něhož povinný subjekt provede všechna omezení práva na informace tak, že poskytne požadované informace včetně doprovodných informací po vyloučení těch informací, u nichž to stanoví zákon. Při používání ustanovení o mezích základních práv a svobod musí být šetřeno jejich podstaty a smyslu. Taková omezení nesmějí být zneužívána k jiným účelům, než pro které byla stanovena. Jestliže povinný subjekt odmítne žádost o poskytnutí informace byť jen v části, je povinen vydat o tomto odmítnutí rozhodnutí, které musí být řádně odůvodněno, včetně odkazu na zákonná ustanovení, jimiž se řídil. Pro rozhodnutí o odmítnutí žádosti se podle § 20 odst. 4 písm. a) InfZ použijí příslušná ustanovení správního řádu.

Samotná povinnost poskytovat informace vychází z ustanovení § 2 odst. 1 InfZ, které stanoví, že vyjmenované povinné subjekty mají podle InfZ povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti. Povinné subjekty tedy poskytují informace, které mají reálně k dispozici, respektive rovněž informace, které sice nemají, ale na základě povinnosti stanovené právním předpisem mít mají. Na vytváření nových informací se povinnost poskytovat informace v souladu s ustanovením § 2 odst. 4 InfZ nevztahuje.

Žadatel se na orgán prvního stupně obrátil s žádostí o informace podanou dle InfZ, v níž nejprve poukázal na skutečnost, že jako senátní kandidát v senátním obvodě č. 37 provedl v rámci kontrolní funkce Senátu kontrolu na Okresním soudu v Nymburce, přičemž zjistil „závady“, které podrobněji popsal. S ohledem na tato svoje zjištění pak povinnému subjektu položil čtyři dotazy týkající se rozhodovací činnosti Okresního soudu v Nymburce. Orgán prvního stupně následně rozhodl o odmítnutí celé této žádosti o informace, neboť požadovanými informacemi nedisponuje. Žadatel poté rozhodnutí o odmítnutí žádosti napadl odvoláním.

Odvolací orgán předložený spisový materiál, jakož i napadené rozhodnutí o odmítnutí přezkoumal, načež dospěl k následujícím závěrům. V první řadě má odvolací orgán za to, že žadatelovo podání ze dne 25. 10. 2016, které sám žadatel výslovně označil jako odvolání, neobsahuje ani jednu námitku, z níž by byla patrná tvrzená nezákonnost napadeného rozhodnutí. Odvolací orgán dále z formulace žadatelova podání ze dne 25. 10. 2016, v němž mimo jiné nabádá orgán prvního stupně, aby si požadované informace opatřil, dovodil, že žadatel je srozuměn se skutečností, že dotázaný povinný subjekt požadovanými informacemi nedisponuje, přičemž tento fakt nečiní předmětem sporu.

Žadatel tudíž svým odvoláním nenapadá rozhodnutí o odmítnutí žádosti jako takové, ale způsob, jakým dotázaný soud řídí soudy podřízené, tedy skutečnost, která na posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí nemá naprosto žádný vliv. Jak vyplývá z ustanovení § 89 odst. 2 správního řádu, odvolací orgán přezkoumává správnost napadeného rozhodnutí jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání. Odvolací orgán přitom již výše dospěl ke zjištění, že žadatel žádné námitky zpochybňující právní názor dotázaného povinného subjektu ve svém podání neuvedl, proto zůstal prostor pro možný přezkum napadeného rozhodnutí jen velmi úzký.

Pouze pro úplnost proto odvolací orgán připomíná, že povinnost poskytovat informace vychází z ustanovení § 2 odst. 1 InfZ, které stanoví, že vyjmenované povinné subjekty mají podle InfZ povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti. Povinné subjekty tedy poskytují informace, které mají reálně k dispozici, respektive rovněž informace, které sice nemají, ale na základě povinnosti stanovené právním předpisem mít mají. Na vytváření nových informací se povinnost poskytovat informace v souladu s ustanovením § 2 odst. 4 InfZ nevztahuje. K tomu lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2011 č.j. 6 As 33/2011-83, v němž Nejvyšší správní soud uvedl, že „*oproti obecnému vnímání pojmu informace je tedy zákonné pojetí užší, neboť se vztahuje pouze na takovou informaci, která skutečně existuje, je zaznamenána a je v dispozici*

povinného subjektu, nikoli jakýkoli myslitelný údaj, který např. bude zaznamenán či doručen povinnému subjektu v budoucnu. Povinnost poskytovat informace tak vlastně směřuje pouze do minulosti, tj. vůči skutečnostem, které již nastaly a trvají“. Současně lze připomenout rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2011 č.j. 6 As 33/2011-83, podle něhož platí, že „*informace, které je povinný subjekt zavázán poskytnout, jsou existující informace, které jsou v dispozici povinného subjektu, a to zpravidla již v okamžiku doručení žádosti o poskytnutí informace povinnému subjektu“.*

Žadatel přitom dotázaný orgán prvního stupně požádal o poskytnutí informací, které se vztahují výlučně k JUDr. Jiřímu Rajmovi, respektive ke způsobu, jakým vykonává funkci soudce a předsedy Okresního soudu v Nymburce (body č. 1 a 2). Rovněž druhá část žádosti (body č. 3 a 4) se týká výlučně činnosti Okresního soudu v Nymburce, tedy subjektu odlišného od dotázaného povinného subjektu. Ačkoliv tedy žadatel oslovil se svou žádostí o informace subjekt, jenž je z pohledu státní správy soudů soudem nadřízeným Okresnímu soudu v Nymburce, nelze z této skutečnosti nikterak dovozovat, že dotázaný soud má povinnost požadovanými informacemi disponovat. Vzhledem k tomu, že takovou povinnost ani nestanoví žádný právní předpis, nezbyvá odvolacímu orgánu než uzavřít, že rozhodnutí orgánu prvního stupně vychází z reálného skutkového stavu, přičemž jeho odůvodnění je v souladu s InfZ.

Z uvedeného vyplývá názor nadřízeného orgánu, že žadatelovo odvolání není důvodné.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není odvolání přípustné.

Mgr. Jaroslav Rozsypal
vedoucí oddělení styku s veřejností
sekce státního tajemníka
Ministerstva spravedlnosti ČR
(agenda svobodného přístupu k informacím)